

5 Kam se ztrácí sněhuláci⁷

CÍL: Děti porozumí pomocí pohádky části koloběhu vody. Trénují si porozumění textu.

ČAS: 15–20 min.

POMŮCKY: pro každé dítě text s pohádkou, sedm obrázků (viz pracovní listy)

POSTUP: Děti společně s pedagogem čtou pohádku. Během čtení přiřazují obrázky k textu (sněhulák na zahradě, sněhulák taje, vypařuje se do mraků, mrak na obloze, mrak prší na hořící střechu i na louku, rosa na listech trávy, padají vločky, nový sněhulák). Pokud pedagog pracuje s dětmi, které ještě neumí číst nebo se teprve číst učí, přečte pohádku sám. Děti mají před sebou pouze obrázky a postupně je řadí do řady podle předčítaného děje.

Po skončení se ptá pedagog dětí, *o čem všem byla pohádka?* (možné odpovědi: O sněhulákovi, o střídání ročních období, o vodě,...).

Děti seřadí do kruhu obrázky, které přiřazovaly k textu. Do kruhu proto, že děje na obrázcích se stále opakují dokola. Můžeme tomu říkat KOLOBĚH VODY, neboť sníh, mrak, déšť i rosa jsou formou vody.

REFLEXE: Pedagog se ptá žáků: *Co se jim na příběhu líbilo? Cítili někdy radost, lítost? Dozvěděli se něco nového?*

TIP PRO PEDAGOGA: Můžete ve skutečnosti nejdříve postavit venku sněhuláka, udělat fotografii. A až se sníh rozpustí, tak se na místo vrátit a po sněhulákovi pátrat a navázat příběhem Kam se ztrácí sněhuláci.

**SPOLEČNĚ S DĚTMI
PROTI SUCHU**

**Iceland
Liechtenstein
Norway grants**

**VZDĚLÁVACÍ A KULTURNÍ
CENTRUM
KLÁŠTER BRONNOVÝ**

Živá voda
SPOLUPRÁCE PRO NÁVRAT VODY DO PRAHY

PRAMĚNY
ZÁKLADNÍ ŠKOLA

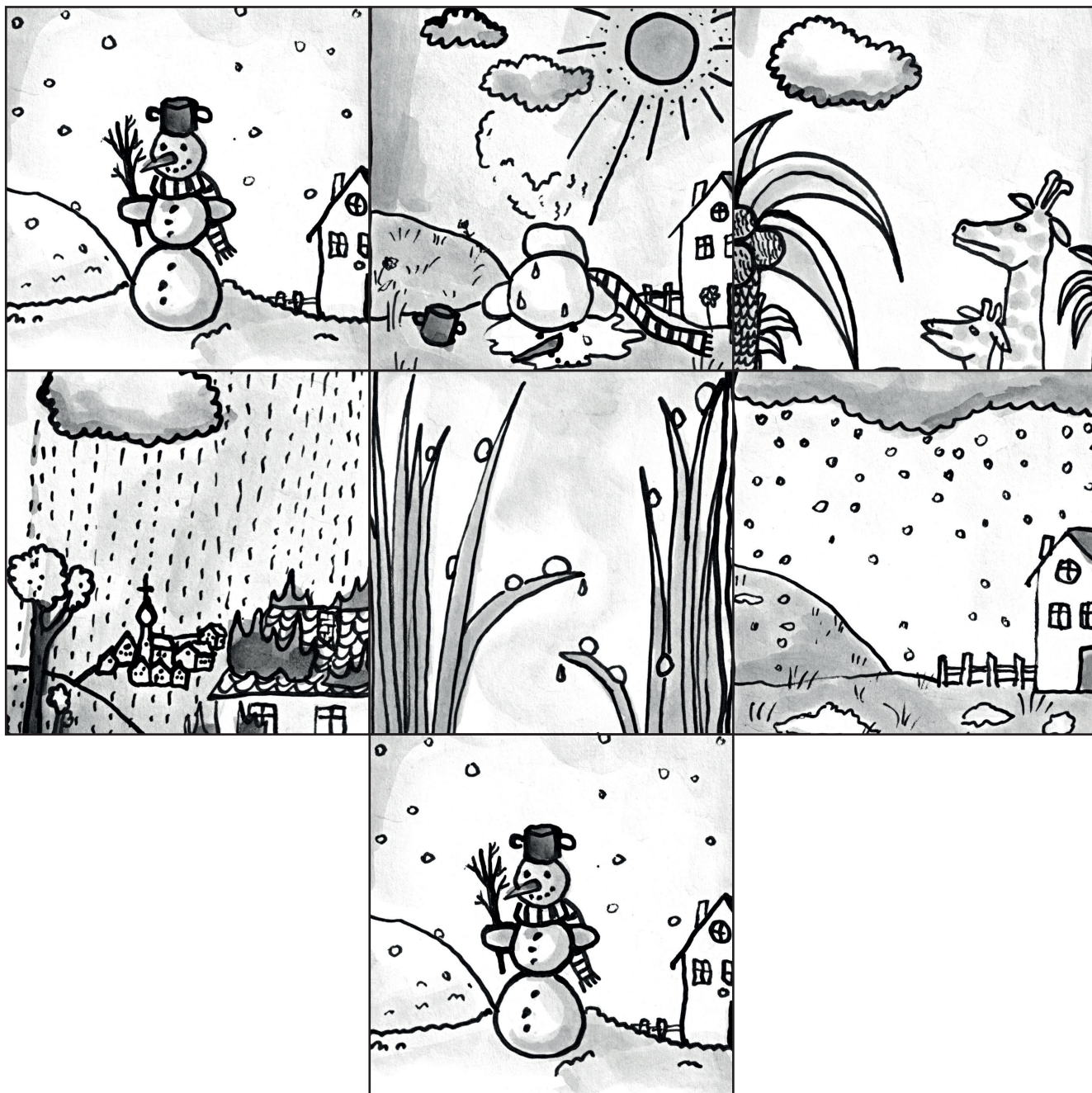
**Namsos kommune
Nåvmesjenjaelmien tjelste**

Projekt With children against drought financován z Programu Vzdělávání Fondů EHP

5 KAM SE ZTRÁCÍ SNĚHULÁČI

ZADÁNÍ: Rozstříhejte kartičky s příběhem sněhuláka.

**SPOLEČNĚ S DĚTMI
PROTI SUCHU**

**Iceland
Liechtenstein
Norway grants**

**VZDĚLÁVACÍ A KULTURNÍ
CENTRUM
KLÁŠTER BROUMOV**

Živá voda
SPOLUPRÁCE PRO NÁVRAT VODY DO KRAJINY

PRAMENY
ZÁKLADNÍ ŠKOLA

**Namsos kommune
Nåvmesjenjaelmien tjelste**

Projekt With children against drought financován z Programu Vzdělávání Fondů EHP

KAM SE ZTRÁCÍ SNĚHULÁCI?

Milada Motlová

ZADÁNÍ: Přečtěte si společně pohádku a zkuste přiřadit k textu obrázky tak, aby se děj na obrázku shodoval s textem.

Zima měla na kahánku, když z poslední závěje
 Petřík s Klárkou postavili sněhuláka. Matěje.
 Povedl se. Stojí pevně, i když není veliký.
 Čepice mu hlavu zdobí, na břicho má knoflíky.
 Všem se Matěj tuze líbí, pomlouvá ho jenom kos:
 „Pročpak nemáš, pajduláku, jak se patří z mrkve nos?
 Moc se nám tu nenaparuj v pruhované čepici.
 Neschováš se před sluníčkem.
 Mrzne už jen v lednici.“

Slunce dneska pošimralo stromy svými prstíčky.
 Vrba kýchla – a v tu ránu tulí se k ní kočky.
 Obloha se zhlíží v loužích, z jihu už se vrací ptáci.
 Jak skřivánek začne zpívat, ztrácejí se sněhuláci.
 U potoka sedí jaro. Už mu rostou zlaté vlásky,
 na nose má sedm teček, za uchem dvě sedmikrásky.
 Kos mu cosi vypravuje. Čechrá si svůj černý frak
 a žaluje: „Na zahradě schovává se ještě jeden
 sněhulák.“

Chvilíčku se jaro mračí, pak se zase usměje a zamíří
 na zahradu. Jde pokárat Matěje:
 „Co tu děláš, sněhuláku?
 Už jsi měl být dávno pryč!
 Za brášky si honem pospěš,
 zimu zamkl petrklíč.“

Utřel si Matýsek na bradě slzičku.
 Odepnul knoflíky, pak smekl čepičku...
 A už ho v síti ze zlatých provázků odnáší vítr
 na dlouhou procházku.

**SPOLEČNĚ S DĚTMI
 PROTI SUCHU**

**Iceland
 Liechtenstein
 Norway grants**

**VZDĚLÁVACÍ A KULTURNÍ
 CENTRUM
 ALŠTET BROUMOV**

Živá voda
 spoluceň pro národní vodní dohodnutí

PRAMENY
 ZÁKLADNÍ ŠKOLA

**Namsos kommune
 Návmesjenjaelmien tjelste**

„Jéje, to je velký pták! Ale proč je bezperák?“
Šeptá Matěj větru tiše: „A proč nese lidi v břiše?“
„Ty jeden Matěji, co tě to napadlo?
Vždyť ty sis popletl ptáka a letadlo!“

Obloha zavírá svůj modrý notýsek, už má v něm
zapsáno: „Obláček Matýsek.“

Klárka dělá v zemi důlek,
Petřík hledá kuličku.
„Koukej, Klárko, co jsem našel. Knoflíky a čepičku!“
Péťa bulí pro Matěje. I Klárce se po něm stýská.
Dětem cosi káplo na nos.
To je pozdrav od Matýska!
Pasou se beránci v mlhovém háji.
A když se mlhy dosyta nají,
Bříška jim narostou, stanou se mraky.
Změní se v medvědy,
velryby, draky...
A co je z Matěje? Veliký hrad.

Koukněte na draky, začli se prát.
Už se z nich blýská na obzoru.
Matýsku, měj se na pozoru!
Konečně je po pranicí.
Co Matěj? Zůstal nahoře!
A vyzvídá od skřivánka, kudy se letí na moře.

Na nebi je brášek dost, ať si vezmou na starost
pole, louky, kopce, ať si sněží na ledovce.
Já se směrem na jih vydám. Doletím až k pyramidám!
Když zamířím k rovníku, tak uvidím Afriku.

Zjistím, kolik krokodýlů žije kolem řeky Nilu,
jak se liší lev a lvíce a jak zebra od opice,
kdo na nose nosí rohy, kdo má delší krk než nohy.

Kam asi vyprší Matýsek?
Na prales? Či v poušti na písek?

Po nebi pluje jak po vodě, praporky mává na loď.
„Ahoj!“ zdraví námořníky. „Kampak? Taky do Afriky?“
„Dej pozor, abys nespadlo!“ volá, když potká letadlo.
Jenže v noci na obloze popletl si Matěj směr.
Otočil se za Polárkou a vydal se – na sever.

Ted' popleta jenom žasne: „Kdepak jsou lvi a opice?“
Místo slonů – troubí auta! Jsou jich plné ulice.
To je světél a těch domů!“

Kampak Matěj náhle spěchá?
Rozletěl se na náměstí. Na radnici hoří střecha!
Honem vodu! Bude pršet? Hoří! Kde jste, hasiči?
Sprška kapek od Matěje v plameni jen zasyčí.
„Ztrať se, zmizni, uplakánu!“ soptí oheň jako saň.
Než Matýsek sílu nabral, slyší brášku: „Pusť mě naň!
Prát se s ohněm, to mě láká. Zkrotím toho ohniváka!“
Strčil trochu do Matěje a už jako z konve leje.

Náměstí je plné lidí, zvon vyzvání ostošest a hasiči
salutují hrdinovi na počest.
Na radnici navrhuje pan starosta Hubert Vrána:
„Hrdinovi udělíme řád svatého Floriána.“
Do ucha mu strážník šeptá:
„Hrdina se nenašel. Hasiči mi ohlásili,
že do ohně vypršel.“

Fijú, fijú vítr píská, hubuje na Matýska:
Kde se loudáš? U sta hromů!
Koukej se mnou letět domů.“

Matěj však v tom okamžiku přestal myslet na Afriku.
A odletěl s větrem rád – domů jako strážný hrad.
Z pohárku, které nosí, každý večer louky rosí,
Aby z nich byla sladká tráva k pastvě pro hříbátka.

Jablíčka se červenají, podzim stojí u vrátek.
Za skřivánkem Matěj volá: „Vrať se z jihu nazpátek!“

Hodiny, ty jdou pomalu, ale čas rychle běží.
Nebudou brzy Vánoce?
Na horách prý už sněží.
Když si mráz měří rybníky, zahrada prosí zimu:
„Přikryj mě bílou peřinou,
mohla bych dostat rýmu.“

Haló, Matěji, kdepak jsi?
Pospěš si dolů z nebe!
Vítr přinesl telegram, že zemi z mrazu zebe.

Matěj se snáší zlehýnka, jak hejno motýlků,
a vítr čechrá v zahradě sněhovou postýlku.
Když Klárka přinesla knoflíky a Petřík čepici
s pruhy, ze závěje vykulil se sněhulák – Matěj druhý.

„Hele, datle, všim sis toho?“ U krmítka řeční kos.
„Ten pajdulák, co se vrátil, dělá na mě dlouhý nos!“

